

Una cadena alliberadora

No feia ni un minut que Carme Forcadell i Muriel Casals (per cert, quin tàndem femení més convincent!) havien anunciat a l'assemblea general de l'ANC a Girona que l'Onze de Setembre d'enguany es faria una cadena humana, enlloc d'intentar repetir una altra manifestació multitudinària, que la xarxa ja anava plena de missatges de partidaris i detractors d'aquesta acció.

Els contraris argumenten que fer una cadena humana és un acte molt folklòric, que és una pèrdua de temps i d'energia, quan el que convindria fer són passos més contundents cap a la independència, per exemple, una campanya d'insubmissió fiscal o una ?declaració unilateral? del Parlament, gairebé més coneguda ja per la sigla DUI, que molts porten enganxada al seu àlies de Twitter. Tenen una part de raó: és un acte molt simbòlic, però m'atreveixo a afirmar que ni més ni menys eficaç que una manifestació. Quina diferència d'utilitat real hi ha entre trobar-se centenars de milers de persones en un carrer d'una ciutat -i patir estretors i ofec i calor, com al passeig de Gràcia l'any passat- o distribuir-se convenientment tot al llarg de molts quilòmetres per fer una cadena humana?

Els que hem acollit favorablement l'idea de fer aquesta acció sabem que no és res més que una nova demostració de força que es marca el poble català. Quanta gent serem capaços d'engrescar? Quants quilòmetres podrem arribar a ocupar, si ho organitzem bé? Quines imatges tan fantàstiques no obtindrem des d'un helicòpter o des d'una moto que sigui capaç de fer tot el recorregut? Sabem que la cadena no tindrà cap eficàcia real de cara a vèncer l'estat que ens oprimeix, com tampoc la va tenir la gran concentració del passat Onze de Setembre. Però és igual, ho farem per tornar a sentir-nos units fent una acció massiva i original, que ens refermarà en la nostra decisió de tenir un estat propi i marxar d'Espanya. Per sentir-nos part del poble i protagonistes indispensables d'aquesta revolució pacífica i democràtica.

Als rebentaires, als que de seguida van començar a piular que fer una cadena era una altra manera de marejar la perdiu i no fer cap passa efectiva cap a la independència (quanta ?mala llet? vaig veure en alguns tuits dels qui tenen tanta pressa!), els dic això: què faríeu en apropar-se la Diada i no haver arribat encara a l'objectiu desitjat, probablement perquè encara el procés no estigui prou madur. Què decidirieu fer, llavors? La típica ?mani? de cada any a la tarda per davant del monument a Rafael Casanova? No us adoneu del fart de riure que es farien els unionistes, si hi anéssim entre 30.000 i 50.000 persones, una xifra habitual els darrers anys, abans de la massiva del 2012?

Estigueu-ne segurs, farem una cadena inimaginable, farem que hi participi moltíssima gent, molta més de la que aniria a una manifestació i, seguint l'exemple dels països bàltics als anys 90, serà el darrer acte reivindicatiu abans d'aconseguir el que volem com a poble. Serà, contradient el seu significat més primari, una cadena alliberadora.